

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Jana Rutsche a soudců Mgr. Ivony Šubrtové a JUDr. Pavla Kumprechta ve věci navrhovatele: **R. K.**, proti odpůrci: **Město Špindlerův Mlýn** se sídlem Svatopetrská 173, 543 51 Špindlerův Mlýn, zast. Mgr. Vojtěchem Metelkou, advokátem se sídlem Martinská 608/8, Plzeň, v řízení o návrhu na zrušení opatření obecné povahy – Změny č. 1 Územního plánu Špindlerův Mlýn, schváleného zastupitelstvem města Špindlerův Mlýn dne 11. 4. 2016 usnesením č. 9/18/2016-Z, **t a k t o :**

- I. **Návrh se z a m í t á .**
- II. **Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.**

O d ů v o d n ě n í :

I.

Obsah návrhu

V úvodu návrhu navrhovatel konstatoval, že usnesením zastupitelstva města Špindlerův Mlýn č. 9/18/2016-Z, ze dne 11. 4. 2016, byla formou opatření obecné povahy podle § 171 až § 174 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“) vydána Změna č. 1 územního plánu Špindlerův Mlýn, která nabyla účinnosti dne 27. 4. 2016 (dále jen „Změna č. 1 ÚP“).

Návrhové body vymezil navrhovatel následovně:

1. Zařazení pozemků p. č. 96/33, 100/3, 100/7 a 100/12 v k. ú. Špindlerův Mlýn, které jsou ve vlastnictví navrhovatele, do funkční plochy OS.4 – *občanská vybavenost sportovního charakteru, lyžařské sjezdové tratě bez možnosti doprovodných staveb*, jak to řeší žalovaná Změna č. 1 ÚP, nebylo provedeno ve veřejném zájmu, jedná se o opatření nepřiměřené a neodůvodněné a nepřiměřená je i újma, která tím navrhovateli vzniká. Ten toto opatření z níže uvedených důvodů proto vnímá spíše jako akt odplaty za podání návrhů na zrušení územního plánu Špindlerův Mlýn soudem.

2. Navrhovatel tvrdí, že byl žalovanou Změnou č. 1 ÚP omezen na svých vlastnických právech tím, že bez opory v cílech a úkolech územního plánování stanovených v § 18 a § 19 zákona č. 183/2006 Sb., o územním plánování a stavebním řádu (stavební zákon), ve znění pozdějších předpisů (dále jen „stavební zákon“), ve větší, než v nezbytně nutné míře, s náznaky libovůle brání zastavění pozemkových parcel č. 100/3, 100/7, 100/12, 96/33 v k. ú. Špindlerův Mlýn a to tím, že navrhovatele bez opory v platném právu doslova nutí k tomu, aby na svých pozemcích umístil dosud nerealizované stavby povolené územním rozhodnutím vydaným odborem výstavby Městského úřadu Špindlerův Mlýn dne 4. 7. 2005, pod č. j.: Výst.R1668/2005 (dále také jen „územní rozhodnutí z roku 2005“), ačkoliv toto z části realizované územní rozhodnutí ve vztahu k dosud nerealizovaným stavbám pozbylo platnosti.

3. Rozhodnutí o námitkách podaných navrhovatelem dne 14. 8. 2015 proti návrhu Změny č. 1 ÚP trpí vadami, které jej činí nezákonným, a tímto rozhodnutím nebylo řádně, správně a přezkoumatelným způsobem rozhodnuto o námitkách uplatněných navrhovatelem, odůvodnění rozhodnutí o námitkách neobsahuje důvody, na základě kterých by bylo možné dospět k výroku a důvody v něm uvedené nevycházejí ze skutečného stavu věci a nemají oporu v platném právu.

4. Lokalita Zm17/1 byla Změnou č. 1 ÚP do funkční plochy OS.4 – *občanská vybavenost sportovního charakteru, lyžařské sjezdové tratě bez možnosti doprovodných staveb* zařazena v rozporu s požadavky stanovenými v § 3 odst. 2 písm. a), § 4 odst. 1, § 5 odst. 2 a § 20 odst. 1, 3 vyhlášky č. 501/2006 Sb., o obecných požadavcích na využívání území, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „prováděcí vyhláška“).

5. Navrhovatel tvrdí, že žalovaná Změna č. 1 ÚP v rozporu se zákonem, konkrétně v rozporu s ustanovením § 58 stavebního zákona, nezahrnula pozemkovou parcelu č. 100/3 v k. ú. Špindlerův Mlýn do zastavěného území města Špindlerův Mlýn, a že odůvodnění tohoto řešení či opatření nemá oporu v zákoně a je nesprávné.

Uvedené návrhové body odůvodnil navrhovatel takto:

Odpůrce v textové části Změny č. 1 ÚP funkční plochu OS.4 - *občanská vybavenost sportovního charakteru, lyžařské sjezdové tratě bez možnosti doprovodných staveb*, charakterizuje tak, že lokalita označená ve Změně č. 1 ÚP jako Zm17/1, nahrazuje zrušenou částí územního plánu Špindlerův Mlýn soudem, a to v případě pozemků p. č. 96/16, 100/3 a 100/12 v k. ú. Špindlerův Mlýn rozsudkem Krajského soudu v Hradci Králové č. j. 30A 10/2012, a v případě pozemku p. č. 100/7

v k. ú. Špindlerův Mlýn rozsudkem téhož soudu č. j. 30A 5/2013. V odůvodnění Změny č. 1 ÚP, která je v textové části označena jako **KOMPLEXNÍ ZDŮVODNĚNÍ PŘIJATÉHO ŘEŠENÍ**, je potom k lokalitě *Zm17/1*, která byla nově zařazena do zastavitelných ploch, uvedeno, že zastavitelná plocha byla zařazena na základě rozsudku Krajského soudu v Hradci Králové, aniž by bylo upřesněno, jakého konkrétního rozsudku a z jakého důvodu a s jakým cílem k zařazení pozemků navrhovatele do zastavitelných ploch došlo. Dále je v této části komplexního zdůvodnění přijatého řešení doslovně zopakována výše uvedená charakteristika této lokality, a dále údaj o tom, že lokalita je mimo zastavěné území a že funkční využití nemá vynesemím výše uvedeného rozsudku vymezené. Nově že je lokalita vymezena jako *OS. 4 - občanská vybavenost sportovního charakteru, lyžařské sjezdové tratě bez možnosti doprovodných staveb*, a že funkční využití je vymezeno v souladu s územním rozhodnutím č. j.: Výst.R1668/2005, ze dne 4. 7. 2005 (možnost umístění lyžařského vleku a snowtubingu). Dále je v odůvodnění tohoto řešení uvedeno, že návrh funkčního využití plně respektuje požadavky urbanistické koncepce platného územního plánu o nezahušťování území, nezvyšování podílu zastavěných ploch, zachování udržitelné kapacity území a zachování historického charakteru zástavby města (střídání zastavěných a volných ploch) jako ochrany základních stávajících hodnot území. Dle navrhovatele je toto odůvodnění přijatého řešení, pokud jej lze za odůvodnění vůbec považovat, pro přílišnou obecnost argumentace a její neodůvodnění nepřezkoumatelné a závěry v něm učiněné navíc nemají oporu v územním plánu Špindlerův Mlýn ani oporu ve skutečném a právním stavu věci, zejména pokud se týče citovaného územního rozhodnutí z roku 2005.

Pokud se týče výše citovaného územního rozhodnutí, tak odpůrce v deklarované snaze vytvořit Změnou č. 1 ÚP podmínky pro realizaci tímto rozhodnutím řešených staveb, opomněl tu skutečnost, že neřeší pouze umístění stavby lyžařského vleku a snowtubingu, ale i stavby dětského lyžařského vleku, byť je tento dětský vlek tímto územním rozhodnutím umístěn na pozemcích p. č. 100/13 a 96/3 v k. ú. Špindlerův Mlýn. Navrhovatel tyto pozemky sice nevlastní, ale považuje za nutné i tak upozornit na skutečnost, že se jedná o pozemky dle platného územního plánu ve funkční ploše *ZS.2 – zeleň sídelní specifická – nezastavitelné zahrady*, ve které stavbu dětského vleku umístit nelze. Odpůrce tedy v případě dětského vleku výše citované územní rozhodnutí v platném územním plánu evidentně ignoruje, ale ve vztahu k pozemkům navrhovatele na jeho respektování tak úpěnlivě ve Změně č. 1 ÚP trvá. Odpůrce tím, že Změnou č. 1 ÚP vytvořil podmínky pro umístění pouze některých staveb řešených předmětným územním rozhodnutím, kromě nezákonnosti jeho postupu, potvrdil i to, že jedná účelově s úmyslem zabránit tomu, aby pozemky, které řeší výše citované územní rozhodnutí, bylo možné zastavět i jinými stavbami než těmi, které řeší předmětné územní rozhodnutí nepochybně s vědomím toho, že ale ani stavby tak, jak je řeší předmětné územní rozhodnutí, v daném území z následujících důvodů umístit nelze.

V odůvodnění Změny č. 1 ÚP, která se zabývá zařazením pozemků navrhovatele do funkční plochy *OS.4* je dále uvedeno, že tento návrh funkčního využití plně respektuje požadavky urbanistické koncepce platného územního plánu o nezahušťování území, nezvyšování podílu zastavěných ploch, zachování udržitelné kapacity území a zachování historického charakteru zástavby města (střídání zastavěných a volných ploch) jako ochrany základních stávajících hodnot území. Kromě nekonkrétnosti této argumentace, která tuto část odůvodnění Změny č. 1 ÚP

činí nepřezkoumatelnou, považoval navrhovatel za nutné zdůraznit tu skutečnost, že územní plán Špindlerův Mlýn takovou urbanistickou koncepci neobsahuje. Urbanistická koncepce územního plánu Špindlerův Mlýn, o *nezahušťování území, nezvyšování podílu zastavěných ploch, zachování udržitelné kapacity území a zachování historického charakteru zástavby města (střídání zastavěných a volných ploch) jako ochrany základních stávajících hodnot území* v intravilánu, tedy v zastavěném území města, ve kterém se lokalita s pozemky navrhovatele nachází, vůbec nehovoří.

Odpověď na otázku, z jakého důvodu byla lokalita s pozemky navrhovatele zařazena do funkční plochy OS. 4 - *občanská vybavenost sportovního charakteru, lyžařské sjezdové tratě bez možnosti doprovodných staveb*, lze nalézt nejen v textové části Změny č. 1 ÚP označené jako **KOMPLEXNÍ ZDŮVODNĚNÍ PŘIJATÉHO ŘEŠENÍ**, které navrhovatel považuje za obsahově nedostatečné a také pro nedostatek důvodů za nepřezkoumatelné, jak to vyplývá z výše uvedeného, ale i v odůvodnění rozhodnutí o jeho námitkách navrhovatele ze dne 14. 8. 2015.

V něm odpůrce uvádí, že zařazení lokality s pozemky navrhovatele do funkční plochy OS.4 zvolil proto, že se k dané lokalitě stále váže platné územní rozhodnutí ze dne 4. 7. 2005, byť má za to, že *vhodnější by bylo* jejich nezastavování. Dále k tomuto odpůrce uvádí mj. i to, že zvolené funkční využití OS.4 je plně v souladu se zjištěními na stranách 31 – 32 *Vyhodnocení vlivů změny č. 1 ÚP Špindlerův Mlýn na udržitelný rozvoj území části A*, že zařazení shora uvedených pozemků do ploch *B1* *nepovažuje za vhodné* s ohledem na závěr SEA a závěr dotčeného orgánu a rovněž další navýšení ploch pro bydlení o takto rozsáhlou plochu by bylo v rozporu s urbanistickou koncepcí stanovenou v části C.1 výrokové části územního plánu Špindlerův Mlýn z roku 2011, kde bylo stanoveno výrazné omezení nárůstu ubytovací kapacity města. Tyto závěry a argumenty považuje navrhovatel za nesprávné, nepřesné a nepodložené a pro nedostatek důvodů také za nepřezkoumatelné.

Předně tvrdí, že územní rozhodnutí z roku 2005 pozbylo platnosti, a to hned z několika důvodů. Tím prvním důvodem je skutečnost, že jak navrhovatel, tak vlastník odděleného pozemku p. č. 96/16 v k. ú. Špindlerův Mlýn, v souladu s ustanovením § 93 odst. 5 stavebního zákona opakovaně prohlásili, a následně také v souladu s tím aktivitami v území dali najevo, že upustili od záměru, ke kterému se předmětné územní rozhodnutí vztahuje, což však stavební úřad odmítl respektovat, když nyní shodně s odpůrcem tvrdil, že realizace záměru byla zahájena a neuznal při tom, že zahájen a dokončen byl pouze bytový dům, tedy stavba samostatná a na dalších stavbách nijak nezávislá, a že pokud nebyly zahájeny zbývající zcela samostatné stavby, že lze od záměru upustit. V souvislosti s tím poukázal odpůrce na dvě samostatná osvědčení Městského úřadu Špindlerův mlýn podle § 142 odst. 2 správního řádu, kterými potvrdil, že územní rozhodnutí č. j.: Výst.R1668/2005, ze dne 4. 7. 2005, které se vztahuje k pozemkům p. č. 100/7, 100/12, 100/3 a 96/16, pozbylo platnosti.

Druhým důvodem pozbytí platnosti předmětného územního rozhodnutí je podle názoru navrhovatele ta skutečnost, že na stavebních pozemcích vymezených a určených k umístění stavby objektu rychlého občerstvení, lyžařského vleku, snowtubingu a dětského vleku, bylo:

- namísto objektu rychlého občerstvení stavebním úřadem v roce 2007 povoleno umístění a provedení stavby rodinného domu, který je v současné době dokončen a řádně užíván,
- v prostoru předmětným územním rozhodnutím vymezeném pro stavbu lyžařského vleku a snowtubingu stavebním úřadem v roce 2014 povoleno tzv. souhlasem mlčky umístění a provedení novostavby rodinného domu RD „A“ – viz kopie štítku *STAVBA POVOLENA* v příloze tohoto návrhu, který je v současné době stavebně dokončen a navrhovatel již požádal o vydání povolení k jeho užívání,
- na stavebním pozemku p. č. 96/16 v k. ú. Špindlerův Mlýn, nyní ve vlastnictví O. S., stavebním úřadem vydáno dosud nepravomocné územní rozhodnutí k umístění přeložky vodovodu, kanalizace a plynovodu, za účelem uvolnění tohoto pozemku a vytvoření tím podmínek pro umístění stavby rodinného domu na něm.

Navrhovatel má za to, že příslušnými správními rozhodnutími, kterými byly výše uvedené stavby stavebním úřadem povoleny, bylo současně postupně měněno i původní územní rozhodnutí, a protože stavební úřad současně nerozhodl vždy o tom, jaká část měněného územního rozhodnutí se tím mění a jaká část původního územního rozhodnutí zůstává i nadále v platnosti, zejména když nově povolované stavby jsou v kolizi s těmi, kterých se původní územní rozhodnutí týkalo, a jejichž umístění, kromě přeložek sítí na pozemku O. S., v podstatě znemožňuje, není možné tvrdit, že stavbu lyžařského vleku, snowtubingu ale i dětského vleku je stále možné podle původního územního rozhodnutí provést a že je toto rozhodnutí stále platné a v původním rozsahu i vykonatelné.

Třetím důvodem neplatnosti a v podstatě nezávaznosti shora citovaného územního rozhodnutí vůči současným vlastníkům pozemků, ke kterým se toto územní rozhodnutí vztahuje, je ta skutečnost, že nebyl nikdy a nikým předložen důkaz o tom, že by práva, která toto územní rozhodnutí zakládá, kdy na současné vlastníky z původního jejich nositele, tedy žadatele o vydání tohoto územního rozhodnutí, zákonným a tedy vymahatelným způsobem přešla nebo byla převedena. Z tohoto důvodu má navrhovatel za to, že jeho prosté prohlášení o tom, že záměry, ke kterým se územní rozhodnutí vztahuje, on sám, jako nový vlastník pozemků, nehodlá realizovat, stačilo k tomu, aby původní územní rozhodnutí ve zbytku stavebních záměrů pozbylo v souladu s ustanovením § 93 odst. 5 stavebního zákona platnosti.

Odpůrce ve Změně č. 1 ÚP tvrdí, že zařazení pozemků ve vlastnictví navrhovatele do ploch pro bydlení *BI – bydlení individuální*, jak to v uplatněných připomínkách a námitkách navrhuje, nepovažuje za vhodné s ohledem na závěr SEA, aniž by ale odpůrce upřesnil a odůvodnil, o jaké konkrétní závěry se jedná a o jaké skutečnosti onu *nevhodnost* odpůrce opírá a proč pouhá nevhodnost postačuje k tomu, aby bylo možné přijaté řešení považovat za přiměřené a ve veřejném zájmu i nutné. Dále v souvislosti s tím odpůrce uvádí, že zvolené funkční využití OS.4 je plně v souladu se zjištěními na stranách 31 – 32 *Vyhodnocení vlivů změny č. 1 ÚP Špindlerův Mlýn na udržitelný rozvoj území části A*, aniž by i v tomto případě odpůrce uvedl, o jaká konkrétní zjištění se jedná, jak se s nimi odpůrce vypořádal, jakými úvahami se při tom řídil a k jakým konkrétním závěrům při tom dospěl. Odpůrce dále

argumentuje také tím, že zařazení shora uvedených pozemků do ploch *B1* nepovažuje za vhodné s ohledem na závěr SEA a závěr dotčeného orgánu, aniž by závěry SEA konkretizoval a jejich použití pro daný závěr odůvodnil. Stejně tomu tak je i v případě zmínky o jakémisi nekonkrétním *závěru dotčeného orgánu*, kterou zcela jistě nelze považovat za uznatelný důkaz o čemkoliv. Navrhovatel proto tvrdí, že neexistují závěry dotčených orgánů, které by shora uvedené tvrzení odpůrce potvrzovaly, resp. o které by se mohl ve svých závěrech opřít, a odůvodnění rozhodnutí o námitkách navrhovatele doručených dne 14. 8. 2015 je díky tomu nesprávné, z výše uvedených hledisek nepřezkoumatelné a z tohoto důvodu i nezákonné.

Odpůrce v souvislosti se zařazením plochy s pozemky ve vlastnictví navrhovatele do funkční plochy OS.4, která neumožňuje jejich zástavbu rodinnými domy, argumentuje také tím, že další navýšení ploch pro bydlení o takto rozsáhlou plochu by bylo v rozporu s urbanistickou koncepcí stanovenou v části C.1 výřkové části územního plánu Špindlerův Mlýn z roku 2011, kde bylo stanoveno výrazné omezení nárůstu ubytovací kapacity města. Toto tvrzení je však v rozporu s realitou, když odpůrce ve Změně č. 1 ÚP zas až tak striktně a ve všech případech shora zmiňovanou koncepci nerespektuje, což navrhovatel doložil příklady se Změny č. 1 ÚP. Tuto skutečnost navrhovatel vnímá jako nespravedlnost, ba dokonce jako diskriminaci a zlovůli, když jedno pravidlo či jedna koncepce pro některé stavební záměry platí a pro některé ne.

Dle navrhovatele trpí rozhodnutí o jeho námitkách podaných dne 14. 8. 2015 i dalšími vadami, které jej činí nezákonným. Za vadu tohoto rozhodnutí považuje navrhovatel tu skutečnost, že jeho výrok je nepřesný, nejasný a nejednoznačný, když z jeho obsahu není zřejmé, které námitce se jím *částečně* vyhovuje a v jakém konkrétním rozsahu či jakým konkrétním způsobem, a výrok tohoto rozhodnutí neobsahuje údaj dále o tom, jak bylo rozhodnuto o zbývajících námitkách, tedy o těch, kterým ani částečně odpůrce nevyhověl, když jejich negativní vymezení v tomto případě jistě nelze uznat. Navrhovatel za vadu rozhodnutí o jeho námitkách podaných dne 14. 8. 2015 považuje i tu skutečnost, že v něm nebylo o jím podaných námitkách řádně a přezkoumatelným způsobem rozhodnuto, jak to vyplývá z výše uvedených skutečností, a to zejména pokud se týče tvrzení o stálé platnosti a vykonatelnosti územního rozhodnutí ze dne 4. 7. 2005 v jeho původní podobě, a pokud se týče prokázání veřejného zájmu na tom, aby byly pozemky navrhovatele zahrnuty do funkční plochy OS.4 znemožňující další jejich zástavbu stavbami pro bydlení či rodinnou rekreaci. Další řádně nevypořádanou námitkou je podle názoru navrhovatele námitka týkající se skutečnosti, že je na pozemku p. č. 100/12 v k. ú. Špindlerův Mlýn od roku 2015 prováděna řádně stavebním úřadem povolená novostavba rodinného domu RD „A“ a to v místě, kudy by podle výše citovaného územního rozhodnutí měla vést sjezdová trať s dojezdem lyžařského vleku a kde by měla být umístěna část stavby snowtubingu.

Navrhovatel tvrdí, že řešení přijaté Změnou č. 1 ÚP z hlediska funkčního využití jeho pozemků, je v rozporu se zákonem, zejména s ustanovením § 3 odst. 2 písm. a) prováděcí vyhlášky, která stanoví, že *plochy s rozdílným způsobem využití se vymezují ke stanovení územních podmínek, zejména pro vzájemně se doplňující a podmiňující a nekolidující činnosti*, protože plocha bydlení či rekreace zcela určitě s plochou, ve které je např. umístěn a provozován lyžařský vlek, v kolizi jsou.

Navrhovatel tvrdí, že je přijaté řešení dále v rozporu s ustanovením § 4 odst. 1 prováděcí vyhlášky, které stanoví, že *plochy bydlení se obvykle samostatně vymezují za účelem zajištění podmínek pro bydlení v kvalitním prostředí, umožňujícím nerušený a bezpečný pobyt a každodenní rekreaci a relaxaci obyvatel*, čehož nemůže být v daném území dosaženo, když podle řešení přijatého Změnou č. 1 ÚP by měl být lyžařský vlek umístěn v bezprostřední blízkosti bytových a rodinných domů, dále že je v rozporu s ustanovením § 5 odst. 2 prováděcí vyhlášky, kde je stanoveno, že *plochy rekreace se obvykle samostatně vymezují za účelem zajištění podmínek pro rekreaci v kvalitním prostředí* – viz předchozí závěr k § 4 odst. 1 prováděcí vyhlášky, a také je přijaté řešení v rozporu s ustanovením § 20 odst. 1, 3 prováděcí vyhlášky, které stanoví obecný požadavek na vymezování pozemků a stanovování podmínek jejich využití a umísťování staveb na nich spočívající v tom, že tím nesmí dojít ke *zhoršení kvality prostředí a hodnoty území*, a v odst. 3 stanoví, že pozemek se vždy vymezuje tak, aby za stanovených podmínek *umožňoval využití pro navrhovaný účel*, což řešení přijaté mj. na pozemcích navrhovatele Změnou č. 1 ÚP, podle názoru navrhovatelem, zcela jistě nesplňuje.

Změna č. 1 ÚP zahrnuje pozemky navrhovatele do funkční plochy OS.4 – *občanská vybavenost sportovního charakteru, lyžařské sjezdové tratě bez možnosti doprovodných staveb*, z čehož vyplývá, že v této funkční ploše lze stavět nebo umístit pouze lyžařské sjezdové tratě, ale nelze zde stavět doprovodné stavby k nim, z čehož vyplývá, že doprovodné stavby k jiným stavbám v této funkční ploše umístit lze, samozřejmě při splnění dalších zákonných požadavků. Navrhovatel připomněl, že na pozemku p. č. 100/12 v k. ú. Špindlerův Mlýn byla v roce 2014 stavebním úřadem povolena na ohlášení stavba rodinného domu RD „A“. Podle § 21 odst. 1 prováděcí vyhlášky lze na pozemcích staveb pro bydlení umístit mj. stavbu nebo zařízení související s bydlením či bydlení podmiňující a provést terénní úpravy potřebné k řádnému a bezpečnému užívání pozemků staveb a zařízení na nich a na pozemku rodinných domů lze dále umístit jednu stavbu pro podnikatelkou činnost stanovených parametrů. Obdobně tomu tak je v případě pozemků staveb pro rodinnou rekreaci. S odkazem na ustanovení § 79 odst. 2 písm. o) stavebního zákona má navrhovatel za to, že kromě stavby pro podnikatelkou činnost, může na svých pozemcích nacházejících se v předmětné funkční ploše OS.4, které s odkazem na § 2 písm. a) zákona č. 256/2013, o katastru nemovitostí, ve znění pozdějších předpisů, považuje navrhovatel ve smyslu výše citovaného ustanovení prováděcí vyhlášky za pozemky rodinného domu, v tomto případě dokončované stavby RD „A“, umístit i bez povolení stavebního úřadu v podstatě jakékoliv množství staveb stanovených parametrů, když postačí pouze to, že budou souviset s bydlením nebo jej budou podmiňovat. Na tuto skutečnost navrhovatel v tomto návrhu poukazuje jenom proto, aby zdůraznil nereálnost, nedůvodnost a s tím úzce související nepřiměřenost řešení přijatého Změnou č. 1 ÚP, a také újmy, které mu tím vzniká.

Navrhovatel dále zdůraznil, že v námitkách podaných dne 14. 8. 2015 vyjádřil jasný nesouhlas s tím, aby všechny pozemky v jeho vlastnictví nebyly Změnou č. 1 ÚP zahrnuty do zastavěného území, což se nezměnilo ani po té, co byly dodatečně dva pozemky ve vlastnictví navrhovatele do zastavěného území zahrnuty, ačkoliv do něj měly být zahrnuty všechny, jak to vyplývá z rozsudku Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 28. 4. 2015, č. j. 30A 75/2014-85.

Dále navrhovatel upozornil, že pozemek č. 96/16 v k. ú. Špindlerův Mlýn (jeho vlastníkem je O. S.), vznikl rozdělením původní pozemkové parcely stejného číselného označení na dvě části – na pozemek p. č. 96/16, který mu byl navrhovatelem prodán a na pozemek p. č. 96/33 oba v k. ú. Špindlerův Mlýn, který si navrhovatel ponechal. Rozsudkem č. j. 30A 75/2014-85 krajský soud vyhověl návrhu O. S. a zrušil územní plán Špindlerův Mlýn z roku 2011 v té jeho části, ve které byla pozemková parcela č. 96/16 v k. ú. Špindlerův Mlýn zařazena do nezastavěného území obce. Krajský soud tedy dle navrhovatele zrušil tu část územního plánu Špindlerův Mlýn, ve které nebyl pozemek p. č. 96/16 v k. ú. Špindlerův Mlýn zařazen do zastavěného území, z čehož vyplývá, že zrušil tu část územního plánu, která se z hlediska vymezení zastavěného území týkala či řešila pozemek p. č. 96/16 v k. ú. Špindlerův Mlýn v jeho původní podobě, tedy před jeho rozdělením na p. p. č. 96/16 a 96/33 v k. ú. Špindlerův Mlýn.

Na základě výše uvedených skutečností navrhovatel tvrdí, že je v rozporu se zákonem, když pozemky p. č. 100/3 a 96/33 v k. ú. Špindlerův Mlýn nebyly Změnou č. 1 ÚP zahrnuty do zastavěného území, ačkoliv se jedná o pozemky nacházející se v intravilánu obce, a že odpůrce zastavěné území v rozporu s ustanovením § 58 odst. 3 stavebního zákona Změnou č. 1 ÚP neaktualizoval, resp. nenapravil nezákonnosti, kterých se při vymezení zastavěného území v územním plánu Špindlerův Mlýn z roku 2011 dopustil. Navrhovatel tvrdí, že Změnou č. 1 ÚP měla být současně provedena i aktualizace zastavěného území, tedy i napraveno jeho nezákonné vymezení územním plánem Špindlerův Mlýn z roku 2011.

Navrhl proto závěrem, aby krajský soud napadené opatření obecné povahy zrušil.

II.

Vyjádření odpůrce

Odpůrce se předně ohradil proti návrhu, resp. návrhovému petitu, ve kterém navrhovatel požaduje zrušení celého napadeného OOP pro jím tvrzené důvody. Tento návrhový petit je dle něho v rozporu se základním principem správního soudnictví, jenž je dán § 2 s. ř. s. Namítl absenci aktivní věcné legitimace na straně navrhovatele k podání návrhu na zrušení celého napadeného OOP. Tento požadavek považuje za právně nepřipustný, protože napadené části OOP se navrhovatele a jeho práv vůbec nedotýkají. Zásah do veřejných subjektivních práv jsou obecně navrhovatelé povinni konkrétně vymezit ve svém návrhu okolnostmi, určit, jak tímto zásahem byli omezeni či zasaženi na svých právech, a vymezit, proč takový zásah považují za nezákonný. Dle navrhovatele by měl krajský soud návrhu na zrušení napadeného opatření obecné povahy jako celku přistoupit ve smyslu § 101d odst. 2 s. ř. s. a návrh v této části jako nedůvodný zamítnout pro shora popsané důvody.

Odpůrce dále poukázal na motiv podaného návrhu, kdy navrhovatel stále a neochvějně po odpůrci (resp. předtím po pořizovateli) požaduje, aby všechny jím vlastněné pozemky p. č. 96/33, 100/3, 100/7 a 100/12 v k.ú. Špindlerův Mlýn byly vymezeny jako nové zastavitelné plochy (a vymezené v zastavěném území) s funkčním využitím BI – bydlení individuální – RODINNÉ DOMY (UBYTOVÁNÍ DO 8

LŮŽEK). Navrhovatel tedy nesouhlasí s tím, že výše citované pozemky nejsou (s výjimkou pozemků p. č. 100/7 a p. č. 100/12) napadeným OOP zařazený do zastavěného území a jedná se pouze o nově zastavitelnou plochu s označením Zm17/1 se shora vymezeným funkčním využitím OS.4.

Odpůrce dále v úplnosti ocitoval ty pasáže z výrokové části napadeného OOP, jakož i z jeho odůvodnění, které se vztahují k pozemkům navrhovatele. Dále ocitoval v úplnosti obě rozhodnutí o námitkách navrhovatele, neboť ty uplatnil navrhovatel dvakrát, poprvé po veřejném projednání návrhu napadeného OOP, podruhé po opakovaném projednání návrhu.

V návaznosti na to odpůrce zdůraznil, že z části odůvodnění Změny č. 1 územního plánu Špindlerův Mlýn F. Vyhodnocení účelného využití zastavěného území a vyhodnocení potřeby vymezení zastavitelných ploch plyne, že pořizovatel v lokalitě Zm 16/1 (sám sobě) odebral možnost výstavby BM v původní zastavitelné ploše vymezené Územním plánem Špindlerův Mlýn označené N 29 U Devětsilu. Napadené OOP tak nevytváří ani nárůst ani úbytek kapacity plochy bydlení oproti platnému Územnímu plánu Špindlerův Mlýn a vymezilo jako nové zastavitelné plochy bydlení jen ty lokality, u kterých nebylo vydáno záporné stanovisko dotčených orgánů a nenarušovaly urbanistickou koncepci původního územního plánu, a to pouze a jen v rozsahu nutném k vytvoření přiměřené rezervy zastavitelných ploch s tímto funkčním využitím, aby byl zajištěn rozumný a postupný rozvoj sídelního celku i v oblasti bydlení (zejména individuálního v rodinných domech), a to v oblastech, které zastupitelé považují pro rozvoj bydlení za vhodnější. Dle jeho názoru soud nemá pravomoc k tomu, aby mohl do tohoto posouzení odpůrce (potažmo tehdy pořizovatele) a úvahy o možnostech využití zastavitelných ploch zasahovat a posuzovat její správnost a tím zasahovat do jeho samosprávy.

Zařazení shora uvedených pozemků navrhovatele v lokalitě Zm17/1 do ploch BI nepovažoval odpůrce za vhodné, a to s ohledem na závěr SEA k dané lokalitě, závěr dotčeného orgánu KRNP a Krajského úřadu Královéhradeckého kraje, odboru životního prostředí a rovněž další navýšení ploch pro bydlení o takto rozsáhlou plochu (o cca 8047 m²) by bylo v rozporu s urbanistickou koncepcí stanovenou v části C. 1. výrokové části územního plánu Špindlerův Mlýn z roku 2011, kde bylo stanoveno výrazně omezit nárůst ubytovací kapacity města.

Z výše uvedených důvodů odpůrce neshledal, že by byla prokázána nemožnost využít již územním plánem města Špindlerův Mlýn vymezené zastavitelné plochy (než ty, které označil v části F. odůvodnění napadeného OOP) a neshledal tedy ani potřebu vymezení dalších (nových) zastavitelných ploch pro bydlení, resp. v tomto případě neshledal potřebu rozšířit zastavitelné plochy s funkčním využitím BI právě o pozemky navrhovatele. Nejde tedy o formu odplaty proti němu, resp. zákonná podmínka pro vymezení dalších zastavitelných ploch nebyla v daném případě splněna, a právě z toho důvodu nemohl pořizovatel podané námitce vyhovět a nezbylo než ji zamítnout, jak je uvedeno ve výrokové části rozhodnutí o námitce a tedy ponechat zastavitelnou plochu Zm 17/1 i ve Změně č. 1 územního plánu Špindlerův Mlýn jako zastavitelnou plochu s funkčním využitím OS. 4.

K vymezení zastavěného území ve vztahu k dané lokalitě Zm17/1 odpůrce uvedl, že pouze pozemky p. č. 96/16 (pana S.) a p. č. 100/7 v k. ú. Špindlerův Mlýn

byly dotčeny rozhodnutím nadepsaného soudu a došlo u nich ke zrušení vymezení těchto pozemků v nezastavěném území, přesněji byla dotčena čára vymežující zastavěné území okolo daných pozemků. Z tohoto důvodu byl pozemek p. č. 100/7 v k. ú. Špindlerův Mlýn vymezen v zastavěném území obce a Změnou č. 1 územního plánu Špindlerův Mlýn došlo k částečné aktualizaci zastavěného území, když tím bude zachycen faktický právní stav. Nevyhovělo se však námitce navrhovatele, ve které bylo požadováno, aby i pozemky p. č. 96/33 a p. č. 100/3 v k. ú. Špindlerův Mlýn byly změnou č. 1 územního plánu zařazeny do zastavěného území, když pro ně stále platí a je účinné vymezení těchto pozemků v nezastavěném území, protože Územní plán Špindlerův Mlýn nebyl v těchto částech vůbec zrušen, resp. ani přezkoumáván. V současné době, resp. ode dne 1. 12. 2011, kdy nabyl účinnosti územní plán města Špindlerův Mlýn je tak zastavěné území de iure vymezeno citovanou územně plánovací dokumentací, která nebyla ve lhůtě 3 let ode dne nabytí účinnosti opatření obecné povahy napadena návrhem na zrušení opatření obecné povahy nebo jeho části podle § 101a s. ř. s. Proto je § 58 odst. 2 stavebního zákona za dané situace v podstatné části (konkrétně v první vedlejší větě) obsolentní.

V souvislosti s obsahem Metodického pokynu – Aktualizace zastavěného území změnou územního plánu vydaného Ministerstvem pro místní rozvoj odpůrce konstatoval, že pozemky navrhovatele p. č. 96/33 a p. č. 100/3 v k.ú. Špindlerův Mlýn nejsou dle aktuálního zápisu v katastru nemovitostí zastavěnými stavebními pozemky, jak je definuje § 2 odst. 1 písm. c) stavebního zákona (tedy zastavěným stavebním pozemkem pozemek evidovaný v katastru nemovitostí jako stavební parcela a další pozemkové parcely zpravidla pod společným oplocením, tvořící souvislý celek s obytnými a hospodářskými budovami), ale pozemky s druhem využití trvalý travní porost, tudíž u nich není dána zákonná povinnost pořizovatele jednou vymezené zastavěné území o ně rozšířit.

Odpůrce dále zdůraznil, že územní rozhodnutí Městského úřadu Špindlerův Mlýn, odboru výstavby ze dne 4. 7. 2005 č. j.Výst.R1668/2005, které nabylo právní moci dne 1. 8. 2005, nebylo nikdy zrušeno a ani jeho platnost neskončila. V dané lokalitě totiž byla realizace územním rozhodnutím povoleného záměru zahájena, když došlo minimálně k provedení daným rozhodnutím umístěné stavby bytového domu Dalibor, což uvádí i navrhovatel. Je tedy nepochybné, že územní rozhodnutí nemohlo pozbýt své platnosti, jak tvrdí navrhovatel a uvedenou skutečnost potvrdil i krajský úřad, který zrušil navrhovatelem citovaná osvědčení Městského úřadu Špindlerův Mlýn vydaná podle § 142 odst. 2 správního řádu dne 22. 1. 2014, neboť byla vydána nezákonně. Od částečně zahájené stavby povolené územním rozhodnutím není možné upustit – tj. takové územní rozhodnutí už nemůže pozbýt platnosti.

Pokud navrhovatel ve svém návrhu argumentuje, že již není možné územním rozhodnutím umístěnou stavbu dětského vleků provést s ohledem na situaci na místě samém (z důvodu výstavby rodinného domu na pozemku p. č. 100/12 v k.ú. Špindlerův Mlýn), pak § 94 odst. 1 stavebního zákona zakládá právo navrhovateli podat žádost na změnu územního rozhodnutí, neboť se změnila územně plánovací dokumentace a hlavně pak podmínky v území a žádost přesunutí nebo zkrácení trasy dětského vleků.

Odpůrce vyjádřil přesvědčení, že funkční vymezení OS. 4 umožňuje navrhovateli využití jeho pozemků k účelu, který vyplývá z platného územního

rozhodnutí. Je však na navrhovateli jako vlastníkoví pozemků, jak svůj stavební záměr upraví (při využití zákonných postupů podle § 94 a § 118 stavebního zákona), když na jednom z pozemků p. č. 100/12 v k. ú. Špindlerův Mlýn navrhovatel provádí výstavbu rodinného domu povoleného souhlasem s ohlášeným záměrem podle § 106 odst. 1 stavebního zákona.

Dále odpůrce uvedl, že v rozhodnutí o námitkách žalobce jsou explicitně uvedeny důvody, proč nemohlo být požadavku navrhovatele na vymezení nové zastavitelné plochy s funkčním využitím BI na jeho pozemcích vyhověno, neboť to § 55 odst. 4 stavebního zákona odpůrci neumožňoval. S tímto odůvodněním mohl odpůrce (dříve pořizovatel) v zásadě vypořádávání námítky navrhovatele skončit, ale i přesto podrobně uvedl i další důvody, proč není umístění nové zastavitelné plochy s funkčním využitím BI na pozemcích navrhovatele vhodné. Rozhodnutí o námitkách navrhovatele tedy mají všechny náležitosti, které klade § 68 odst. 3 správního řádu na jakékoliv správní rozhodnutí. Pokud jde o úplnost a srozumitelnost jeho výroku, tak tomu navrhovatel s ohledem na obsah jím podaného návrhu jednoznačně porozuměl.

Odpůrce proto navrhl, aby krajský soud návrh jako nedůvodný zamítnul ve smyslu § 101d odst. 2 s. ř. s.

III.

Posouzení věci krajským soudem

Krajský soud přezkoumal napadené opatření obecné povahy v řízení podle části třetí hlavy první a druhé dílu sedmého zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen "s. ř. s."). Byl přitom dle § 101d odst. 1 s. ř. s. vázán rozsahem a důvody návrhu. Navrhovatel i odpůrce výslovně souhlasili s tím, aby krajský soud rozhodl ve věci bez nařízení jednání dle § 51 odst. 1 s. ř. s. O věci usoudil následovně.

Krajský soud úvodem stručně konstatuje, že návrhem byla napadena Změna č. 1 Územního plánu Špindlerův Mlýn, schválená zastupitelstvem města Špindlerův Mlýn dne 11. 4. 2016 usnesením č. 9/18/2016-Z, která nabyla účinnosti 27. 4. 2016 (dále také jen „Změna č. 1 ÚP“). V dané věci tak není pochyb o tom, že daný územní plán, který je dle § 43 odst. 4 stavebního zákona opatřením obecné povahy, byl řádně přijat, oznámen a je účinný, stejně tak jako že návrh byl s ohledem na znění § 101b odst. 1 s. ř. s. podán včas.

Pro úplnost krajský soud dodává, že Územní plán Špindlerův Mlýn, jehož změna je návrhem napadána, nabyl účinnosti dne 2. 12. 2011 (dále také jen „územní plán z roku 2011“).

Dále krajský soud předesílá, že všechny nemovitosti zmiňované v tomto rozsudku se nacházejí v katastrálním území Špindlerův Mlýn. Nebude tedy již tuto skutečnost při označování konkrétních nemovitostí pro zjednodušení dále uvádět.

Kromě existence opatření obecné povahy, které je možno podrobit soudnímu přezkumu, je bezpochyby naplněna i další podmínka řízení, a to aktivní legitimace navrhovatele k podání návrhu. Podle § 101a s. ř. s. je oprávněn podat návrh ten, kdo tvrdí, že byl na svých právech vydáním opatření obecné povahy zkrácen. V daném případě je zřejmé, že navrhovateli přísluší vlastnické právo k pozemkům p. č. 96/33, 100/3, 100/7 a 100/12 (dále také jen „dotčené pozemky“ nebo „předmětné pozemky“ nebo „pozemky navrhovatele“). Tvrzeň nezákonnost napadeného územního plánu pak směřuje právě k problematice (ne)zařazení uvedených pozemků do zastavěného území, potažmo jejich (ne)zařazení do určité funkční plochy. K tomu srovnej například usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 7. 2009, č. j. 1 Ao 1/2009-120, nebo rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 4. 2010, č. j. 8 Ao 1/2010-89; všechna rozhodnutí Nejvyššího správního soudu citovaná v tomto rozsudku jsou dostupná na www.nssoud.cz).

Krajský soud se v první řadě musel vypořádat s návrhovým petittem, dle něhož se navrhovatel výslovně domáhal zrušení celého napadeného opatření obecné povahy, tedy Změny č. 1 ÚP. Ani ve formě eventuálního či alternativního petitu se tedy nedomáhal zrušení pouze části napadeného opatření obecné povahy.

Krajský soud ovšem dospěl k závěru, že i kdyby dal navrhovateli za pravdu ohledně nezákonnosti Změny č. 1 ÚP ve vztahu k předmětným pozemkům, není dle jeho názoru takové pochybení pro svoji intenzitu způsobilé mítí za následek zrušení napadeného opatření obecné povahy jako celku.

Pokud by krajský soud dovodil, že návrh je důvodný v té části, která se dotýká práv navrhovatele k dotčeným pozemkům, nelze s ohledem na jak Nejvyšším správním soudem, tak Ústavním soudem, opakovaně zdůrazňovanou zásadu proporcionality a zdrženlivosti při zásazích správních soudů do výsledků územně plánovacího procesu coby projevu práva na samosprávu obcí, dojít k závěru, že by tato skutečnost měla být důvodem pro zrušení celého napadeného opatření obecné povahy, tedy celé Změny č. 1 ÚP (srovnej např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 10. 2007, č. j. 2 Ao 2/2007-73, nebo nálezy Ústavního soudu ze dne 27. 5. 2013, sp. zn. III. ÚS 1669/11).

Nelze přehlédnout, že výrok Změny č. 1 ÚP zasahuje celou řadu jiných nemovitostí v obci a tedy zároveň mnoho jiných jejich vlastníků, přičemž jeho nezákonnost ohledně těchto nemovitostí není zpochybňována. Výměra pozemků navrhovatele je pouze zlomkem výměry všech pozemků tímto opatřením obecné povahy dotčených. Zrušení celé změny územního plánu z roku 2011 by tak významným způsobem zasáhlo nejen dotčené osoby, ale i např. orgány veřejné správy, které výslednou podobu Změny č. 1 ÚP nejenže nikterak nenapadají a nerozporují, ale navíc jsou vedeny dobrou vírou v zákonnost tohoto opatření obecné povahy. Toto legitimní očekávání, stejně jak s tím související stabilita poměrů v území, by bylo zrušením celého napadeného opatření obecné povahy významně narušeno, což by s ohledem na shora uvedené znamenalo dle názoru krajského soudu zásah zcela nedůvodný a nepřiměřený.

Dle § 101d odst. 2 s. ř. s. dojde-li soud k závěru, že opatření obecné povahy nebo jeho části jsou v rozporu se zákonem, nebo že ten, kdo je vydal, překročil meze své působnosti a pravomoci, anebo že opatření obecné povahy nebylo vydáno

zákonem stanoveným způsobem, opatření obecné povahy nebo jeho části zruší dnem, který v rozsudku určí. Z uvedené dikce zákona krajský soud dovozuje, že v řízení o zrušení opatření obecné povahy nebo jeho části není soud vázán podobou návrhového petitu. Tedy přestože se navrhovatel domáhá zrušení celého napadeného opatření obecné povahy a pro vyhovění takovému návrhu nejsou důvody, nezbavuje to soud možnosti (a zároveň povinnosti) zrušit pouze některé části napadeného opatření obecné povahy, pokud pro to shledá některý ze shora citovaných zákonných důvodů. Tento závěr podporuje i judikatura Nejvyššího správního soudu, např. shora již citovaný rozsudek ze dne 24. 10. 2007, č. j. 2 Ao 2/2007-73.

Krajský soud tedy přistoupil k posouzení, zda jsou splněny zákonné podmínky pro zrušení některé části nebo částí napadené Změny č. 1 ÚP, samozřejmě vázán při tom rozsahem a důvody návrhu (§ 101d odst. 1 s. ř. s.). Je přitom zřejmé, že rušit však může z logiky věci pouze výrok napadeného opatření obecné povahy nebo jeho část, nikoliv odůvodnění opatření obecné povahy či jeho část.

Tento závěr má významný dopad pro možnost přezkumu rozhodnutí o námitkách navrhovatele ze dne 14. 8. 2015, které podal proti návrhu Změny č. 1 ÚP po jeho veřejném projednání.

Dle § 52 odst. 2 stavebního zákona námitky proti návrhu územního plánu mohou podat pouze vlastníci pozemků a staveb dotčených návrhem řešení, oprávněný investor a zástupce veřejnosti. Dle odst. 3 může každý uplatnit své připomínky a dotčené osoby podle odstavce 2 námitky nejpozději do 7 dnů ode dne veřejného projednání návrhu územního plánu, ve kterých musí uvést odůvodnění, údaje podle katastru nemovitostí dokladující dotčená práva a vymezit území dotčené námitkou. K později uplatněným stanoviskům, připomínkám a námitkám se nepřihlíží. Dotčené osoby oprávněné k podání námitek musí být na tuto skutečnost upozorněny.

Dle § 172 odst. 5 správního řádu se rozhodnutí o námitkách, které musí obsahovat vlastní odůvodnění, uvede jako součást odůvodnění opatření obecné povahy (§ 173 odst. 1). Krajský soud tak není oprávněn v rámci řízení o návrhu na zrušení opatření obecné povahy nebo jeho částí zrušit toliko rozhodnutí pořizovatele návrhu územního plánu nebo jeho změny o námitkách, neboť to sice je součástí územního plánu, ale netvoří jeho výrokovou část. V konkrétním případě je obsaženo v Příloze č. 1 – Vyhodnocení stanovisek, námitek a připomínek pořizovatelem.

Nad rámec uvedeného upozorňuje krajský soud, že za určitých okolností může rozhodnutí o námitkách dotčené osoby proti návrhu územního plánu nebo jeho změny splňovat definici soudně přezkoumatelného správního rozhodnutí ve smyslu ustanovení § 65 odst. 1 s. ř. s. Tedy může mít povahu samostatného rozhodnutí, proti jehož nezákonnosti lze brojit žalobou proti správnímu rozhodnutí ve smyslu § 65 a násl. s. ř. s. (viz např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 7. 1. 2009, č. j. 2 Ao 2/2008-62). Zabývat se podrobněji danou problematikou ve vztahu k rozhodnutí odpůrce o námitkách navrhovatele ze dne 14. 8. 2015 by však bylo s ohledem na shora uvedené v daném případě nadbytečné, protože výsledné úvahy by neměly pro rozhodování o posuzovaném návrhu na zrušení opatření obecné povahy nebo jeho částí právní relevanci.

Proto krajský soud hledal takovou část nebo části napadeného opatření obecné povahy, které by pro důvody vymezené v návrhu bylo nutno s ohledem na § 101d odst. 2 s. ř. s. zrušit, ve výroku Změny č. 1 ÚP.

Pokud jde o vymezení zastavěného území obce, pak to obsahuje oddíl A. Změny č. 1 ÚP. Navrhovatel i odpůrce se shodují v tom, že do zastavěného území byly z dotčených pozemků navrhovatele zařazeny pozemky p. č. 100/12 a 100/7. Proti této skutečnosti navrhovatel nebrojí. Dle jeho názoru však měly být do zastavěného území obce zařazeny ještě pozemky p. č. 96/33 a 100/3.

Jak však upozornil správně odpůrce, předmětné pozemky byly do nezastavěného území obce zařazeny nikoliv napadenou Změnou č. 1 ÚP, ale již územním plánem z roku 2011. Proti němu však návrh navrhovatele nesměřuje, ostatně s ohledem na uplynutí lhůty stanovené v § 101b odst. 1 s. ř. s. ani s úspěchem nemůže.

Ve výrokové části Změny č. 1 ÚP tak krajský soud nenašel jedinou zmínku o pozemcích p. č. 96/33 a 100/3 v souvislosti s jejich zařazením do nezastavěného území obce, resp. s jejich nezařazením do zastavěného území obce. O uvedených pozemcích je zmínka pouze v oddíle C. 2 (Vymezení zastavitelných ploch) výroku Změny č. 1 ÚP, kde jsou jako součást lokality Zm17/1 zařazeny pod funkční plochu OS.4 – občanská vybavenost sportovního charakteru, lyžařské sjezdové tratě bez možnosti doprovodných staveb. Problematika funkčního zařazení daných pozemků, proti níž navrhovatel rovněž brojí, však bude řešena samostatně níže.

Návrh Změny č. 1 ÚP předložený zastupitelstvu odpůrce k posouzení dle § 54 stavebního zákona tak ve výrokové části vymezující zastavěné území (oddíl A) pozemky p. č. 96/33 a 100/3 logicky neobsahoval, protože jejich stav se oproti stavu založenému územním plánem z roku 2011 nikterak nezměnil. Krajský soud tedy nemůže rušit část výroku napadeného opatření obecné povahy, tedy Změny č. 1 ÚP, týkající se pozemků navrhovatele p. č. 96/33 a 100/3 ohledně jejich nezařazení do zastavěného území obce, protože takovou část výrok napadeného opatření obecné povahy vůbec neobsahuje, přičemž tento stav není v rozporu se zákonem ani důsledkem toho, že by napadené opatření obecné povahy nebylo vydáno zákonem stanoveným způsobem. A to bez ohledu na skutečnost, zda předmětné pozemky skutečně jsou ze zákona součástí zastavěného území obce a zda je tedy ohledně této otázky územní plán z roku 2011 se stavebním zákonem v rozporu. Za této situace je rovněž bezpředmětná diskuse o tom, zda předmětem rozsudku zdejšího soudu ze dne 28. 4. 2015, č. j. 30 A 75/2014-85, byl pozemek p. č. 96/16 v podobě před oddělením pozemku p. č. 96/33, nebo až v podobě po tomto oddělení.

Dále brojil navrhovatel proti tomu, že byly předmětné pozemky (coby lokalita Zm17/1) zařazeny v rámci zastavitelného území do funkční plochy OS.4 – občanská vybavenost sportovního charakteru, lyžařské sjezdové tratě bez možnosti doprovodných staveb.

Krajský soud stál tedy před posouzením, do jaké míry může zasahovat do rozhodnutí územní samosprávy, které územní plán jistě představuje, ohledně stanovení, do jaké funkční plochy má být ten který pozemek (či stavba) zařazen.

K dané problematice se v minulosti vyjádřil ve své judikatuře jak Nejvyšší správní soud, tak Ústavní soud. Některé z těchto premis považuje krajský soud za vhodné si připomenout.

Již ve svém rozsudku ze dne 18. 7. 2006, sp. zn. 1 Ao 1/2006, Nejvyšší správní soud uzavřel, že stanovit funkční využití území a jeho rozvoj při splnění všech cílů a zásad územního plánování je činností, do které správní soudy mohou zasahovat minimálně. Soudu rozhodně nepřísluší přezkoumávat, zda by bylo pro určitý pozemek či území vhodnější zvolit ten či onen způsob funkčního využití. Co mu však přezkoumávat přísluší, je, zda změnu územního plánu přijal pravomocí nadaný a kompetentní orgán a zda přitom postupoval zákonem předepsaným způsobem.

Shora naznačenou zásadu rozvinul Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 24. 10. 2007, č. j. 2 Ao 2/2007-73, následovně: *„Obecně vzato totiž vlastník určitého pozemku nemůže bez dalšího bránit tomu, aby sousední pozemek či pozemky byly využity jiným způsobem než doposud, neboť jeho vlastnické právo je ve své podstatě omezeno vlastnickým právem majitelů sousedních pozemků, přičemž všichni vlastníci mají právo svůj majetek užívat v zásadě podle své libosti, nezasahují-li tím do vlastnictví jiných osob. Ve skutečnosti tedy vždy jde o vyvážení zájmů vlastníků dotčených pozemků s ohledem na veřejný zájem, kterým je v nejširším slova smyslu zájem na harmonickém využití území. Tato harmonie může mít nesčíslně podob a ve své podstatě nebude volba konkrétní podoby využití určitého území výsledkem ničeho jiného než určité politické procedury v podobě schvalování územního plánu, v níž je vůle politické jednotky, která o něm rozhoduje, tedy ve své podstatě obce rozhodující svými orgány, omezena, a to nikoli nevýznamně, požadavkem nevybočení z určitých věcných (urbanistických, ekologických, ekonomických a dalších) mantinelů daných zákonnými pravidly územního plánování. Uvnitř těchto mantinelů však zůstává vcelku široký prostor pro autonomní rozhodování příslušné politické jednotky. Jinak řečeno – není úkolem soudu stanovovat, jakým způsobem má být určité území využito; jeho úkolem je sledovat, zda příslušná politická jednotka (obec) se při tvorbě územního plánu pohybovala ve shora popsaných mantinelech. Bylo-li tomu tak, je každá varianta využití území, která se takto „vejde“ do mantinelů územního plánování, akceptovatelná a soud není oprávněn politické jednotce vnucovat variantu jinou. Soud brání jednotlivce (a tím zprostředkovaně i celé politické společenství) před excesy v územním plánování a nedodržením zákonných mantinelů, avšak není jeho úkolem sám územní plány dotvářet.*

V reálném životě totiž existuje značná variabilita možných situací a je vždy věcí příslušných správních orgánů, aby velmi citlivě vážily, do jaké míry jsou tyto námitky důvodné a naopak kdy se jedná toliko o námitky spíše obstrukční povahy. Jak již ostatně zdejší soud uvedl ve svých dříve citovaných rozhodnutích, i v prostředí liberální tržní ekonomiky je nezbytná existence územního plánování. Jeho cílem je vytváření předpokladů pro výstavbu a pro udržitelný rozvoj území, spočívající ve vyváženém vztahu podmínek pro příznivé životní prostředí, pro hospodářský rozvoj a pro soudržnost společenství obyvatel území a který uspokojuje potřeby současné generace, aniž by ohrožoval podmínky života generací budoucích. Regulace využití území je otázkou přesahující rámec života jedné i více generací a proto musí být povznesena nad momentální krátkodobé či dokonce okamžité potřeby té či oné politické reprezentace vzešlé z výsledků voleb.“

Konečně rovněž v rozsudku ze dne 12. 11. 2013, č.j. 2 AOs 3/2013-36, Nejvyšší správní soud znovu zdůraznil, že nepřiměřené zásahy soudní moci do konkrétních odůvodněných a zákonných věcných rozhodnutí územní samosprávy by byly porušením ústavně zakotvené dělby moci. Hodnocení zákonnosti územně plánovací dokumentace se řídí zásadou zdrženlivosti. Ke zrušení opatření obecné povahy by měl soud přistoupit jen, je-li zákon porušen v nezanedbatelné míře, resp. v intenzitě zpochybňující zákonnost posuzovaného řízení a opatření jako celku.

Ve světle uvedené judikatury proto krajský soud konstatuje, že nebyl oprávněn v přezkoumávané věci posuzovat správnost či racionalitu zařazení navrhovatelem zmiňovaných nemovitostí do jednotlivých funkčních ploch. Stejně tak mu nepřísluší posuzovat návrh na zařazení těchto nemovitostí do funkčních ploch, který učinil navrhovatel v průběhu přípravy a tvorby napadeného územního plánu součástí svých námitek i součástí návrhu na přezkum opatření obecné povahy. Zařazení pozemků a staveb do jednotlivých funkčních ploch je tak plně v pravomoci orgánu místní samosprávy, tedy odpůrce. Z žádného ustanovení stavebního zákona pak nevyplývá, že by jednotlivým vlastníkům pozemků a staveb v území dotčeném připravovaným územním plánem vznikl nárok, aby jejich nemovitosti byly zařazeny do funkčních ploch dle jejich požadavků, přání či představ, které by jim nejvíce konvenovaly.

Shora uvedené však nic nemění na skutečnosti, že své závěry o funkčním zařazení nemovitostí musí být v územním plánu odůvodněny. Tím spíše povinnost řádného odůvodnění vystupuje do popředí v případě rozhodnutí o námitkách proti návrhu územního plánu. Jedná se totiž o případy, kdy se navrhovaná podoba územního plánu dostává do rozporu s názory subjektů jím dotčených, kdy se tedy názory a představy o budoucím využití určitých pozemků a staveb představitelů územní samosprávy s názory a představami dotčených subjektů z různých důvodů rozcházejí.

Bylo tedy povinností krajského soudu přezkoumat, zda odůvodnění Změny č. 1 ÚP, potažmo odůvodnění rozhodnutí zastupitelstva odpůrce o námitkách navrhovatele (coby součást tohoto odůvodnění dle § 172 odst. 5 správního řádu) proti návrhu územního plánu, shora uvedeným požadavkům dostalo.

K tomu krajský soud ještě předesílá, že si je vědom judikatorních závěrů Nejvyššího správního soudu (vyjádřených například v rozsudku ze dne 24. 11. 2010, č.j. 1 AOs 5/2010-169), že na odůvodnění rozhodnutí o námitkách je třeba klást stejné požadavky jako v případě typických správních rozhodnutí. Nicméně uvedený závěr, který ostatně zmínil ve svém návrhu i navrhovatel, byl následně do značné míry korigován a to zejména s ohledem na judikaturu Ústavního soudu. V souvislosti s tím odkazuje krajský soud zejména na nálezy Ústavního soudu ze dne 7. 5. 2013, sp. zn. III.ÚS 1669/11, kterým zrušil rozhodnutí Nejvyššího správního soudu právě z toho důvodu, že shledal jeho požadavky vůči zastupitelstvu obce, pokud jde o detailnost a rozsah vypořádání se s námitkami vlastníka pozemku uplatněnými proti návrhu územního plánu, za přemrštěné. Dle názoru ústavního soudu jsou takové přehnané požadavky výrazem přepjatého formalismu, který ohrožuje funkčnost územního plánování a přispívá k narušení stability systému územního plánování a právních jistot občanů; lze je hodnotit jako nepřipustný zásah do práva na samosprávu (čl. 8 Ústavy).

Ve vlastním odůvodnění Změny č. 1 ÚP se zařazení lokality do dané funkční plochy týká oddíl F. (Vyhodnocení účelného využití zastavěného území a vyhodnocení potřeby vymezení zastavitelných ploch). Dále pak oddíl G.1 (Komplexní zdůvodnění přijatého řešení – Zastavitelné a přestavbové lokality), kde je k lokalitě Zm17/1 uvedeno následující:

*V. třída ochrany ZPF (BPEJ 9.40.78, 9.40.89 – trvalý travní porost dle KN)
Zastavitelná plocha zařazena na základě rozsudku Krajského soudu v Hradci Králové.*

Zábor ZPF proveden v celé lokalitě.

Rozloha lokality 0,8047ha

Využití území OS.4

Požadavky na urbanistickou koncepci

Lokalita nahrazuje zrušenou část územního plánu Špindlerův mlýn. Část pro pozemky č.k. 96/16, 100/3 a 100/12, k.ú. Špindlerův Mlýn byla zrušena Krajským soudem v Hradci Králové, rozsudek s číslem jednacím 30A 10/2012, datum doručení 16. 7. 2012. Část pro pozemek č.k. 100/7, k.ú. Špindlerův Mlýn byla zrušena Krajským soudem v Hradci Králové, rozsudek s číslem jednacím 30A 5/2013, datum doručení 14. 8. 2013.

Lokalita je mimo zastavěné území, funkční využití nemá vynesemím výše uvedeného rozsudku vymezené. Nově je vymezena jako OS.4 -občanská vybavenost sportovního charakteru, lyžařské sjezdové tratě bez možnosti doprovodných staveb. Funkční využití je vymezeno v souladu s územním rozhodnutím č.j.: Výst.R1668/2005, ze dne 4. 7. 2005 (možnost umístění lyžařského vleku a snowtubingu). Návrh funkčního využití plně respektuje požadavky urbanistické koncepce platného územního plánu o nezahušťování území, nezvyšování podílu zastavěných ploch, zachování udržitelné kapacity území a zachování historického charakteru zástavby města (střídání zastavěných a volných ploch) jako ochrany základních stávajících hodnot území.

V přezkoumávané věci je dále z předložených dokladů zřejmé, že veřejné projednání návrhu Změny č. 1 ÚP proběhlo dne 14. 8. 2015, navrhovatel jej byl přítomen. Následně podal proti návrhu námitky, v nichž poukazoval na to, že pozemky tvořící lokalitu Zm17/1 se ze zákona nacházejí v zastavěném území obce, protože jsou součástí jejího intravilánu, a že jejich zařazení do dané funkční plochy tuto skutečnost nerespektuje, stejně jako skutečnost, že navrhovatel upustil od realizace zbytků záměrů, z nichž vycházelo územní rozhodnutí ze dne 4. 7. 2005, č. j.: Výst.R1668/2005, které tak pozbylo platnosti.

Na den 30. 11. 2015 bylo svoláno opakované veřejné projednání územního plánu „v rozsahu úprav návrhu po veřejném projednání dne 14. 8. 2015“, jak je patrné z textu veřejné vyhlášky ze dne 30. 10. 2015. Navrhovatel jej byl opět osobně přítomen a ve stanovené lhůtě podal opět námitky. V nich ocenil, že návrh Změny č. 1 ÚP byl pořizovatelem upraven tak, že s ohledem na závěry rozsudku Krajského soudu v Hradci Králové byly do zastavěného území zahrnuty pozemky p. č. 100/7 a 100/12. Znovu však zopakoval svoje výhrady proti zařazení lokality Zm17/1 do funkční plochy OS.4 – občanská vybavenost sportovního charakteru, lyžařské

sjezdové tratě bez možnosti doprovodných staveb, neboť ta neumožňuje výstavbu dalších rodinných domů, kterou navrhovatel v této lokalitě plánuje.

Následně pořizovatel územního plánu zpracoval návrh rozhodnutí o námitkách uplatněných k návrhu územního plánu ve smyslu § 53 odst. 1 stavebního zákona. Zastupitelstvo odpůrce o námitkách uplatněných jak při veřejném projednání, tak při opakovaném veřejném projednání návrhu Změny č. 1 ÚP, rozhodlo. Tato rozhodnutí jsou součástí Přílohy č. 1 Změny č. 1 ÚP – Vyhodnocení stanovisek, námitek a připomínek pořizovatelem.

O námitce navrhovatele vznesené po veřejném projednání návrhu Změny č. 1 ÚP bylo rozhodnuto tak, že se jí částečně vyhovuje. Odůvodnění tohoto výroku je obsaženo na str. 31 až 33 citované Přílohy č. 1. S ohledem na jeho rozsáhlost na něj krajský soud v podrobnostech odkazuje. Odpůrce nejprve konstatoval stav předmětných pozemků zapsaný v katastru nemovitostí, jejich (ne)zařazení do zastavěného území a vymezení do funkčních ploch dle územního plánu z roku 2011, vyhodnotil vliv rozsudků Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 31. 5. 2012, č. j. 30 A 10/2012-68, a ze dne 30. 5. 2013, č. j. 30 A 5/2013-122, na dané skutečnosti. Dále se věnoval problematice zařazení či nezařazení jednotlivých pozemků do zastavěného území. Následně se podrobně věnoval odůvodnění, proč u lokality Zm17/1 bylo určeno nové funkční využití a proč není možno vyhovět požadavku navrhovatele, aby daná lokalita byla zařazena do funkčního využití BI – bydlení individuální.

O námitce navrhovatele vznesené po opakovaném veřejném projednání návrhu Změny č. 1 ÚP bylo rozhodnuto tak, že se zamítá. Odpůrce uvedl, že obsahem úprav návrhu Změny č. 1 ÚP, které byly předmětem a důvodem pro konání opakovaného veřejného projednání, bylo to, že v důsledku částečného vyhovění námitce podané navrhovatelem po veřejném projednání návrhu došlo k úpravě vymezení zastavěného území, kterým byly jeho pozemky p. č. 100/7 a 100/12 zahrnuty do zastavěného území obce. Pouze tím byl tedy navrhovatel opakovaným veřejným projednáním návrhu dotčen. Pokud jde o zařazení do funkční plochy, to totiž bylo projednáváno při veřejném projednání návrhu. Ohledně ostatní námitce nemohlo být vyhověno, protože shodná tvrzení vznesl navrhovatel již v předchozí námitce, která byla vypořádána.

Takové vypořádání se s námitkami navrhovatele považuje krajský soud ve světle shora uvedené judikatury Nejvyššího správního soudu i Ústavního soudu nejen za přezkoumatelné, ale také za dostatečné.

Odpůrce dle krajského soudu předně nepochybil, pokud vzal při svých úvahách o zařazení dané lokality do té které funkční plochy za významnou existenci územního rozhodnutí ze dne 4. 7. 2005, č. j.: Výst.R1668/2005, které se dané lokality týká. Ani navrhovatel nezpochybňuje, že realizace záměru vymezeného tímto územním rozhodnutím již byla zahájena (byl postaven bytový dům Dalibor), aplikace ustanovení § 93 odst. 5 stavebního zákona, které se dovolává odpůrce, je tedy na místě. Nelze přehlédnout, že územní rozhodnutí obecně, jakož i výrok územního rozhodnutí o umístění stavby ze dne 4. 7. 2005, č. j.: Výst.R1668/2005, tvoří jeden celek.

Pokud navrhovatel doložil k návrhu dvě osvědčení vydaná Městským úřadem Špindlerův Mlýn dle § 142 odst. 1 správního řádu dne 22. 1. 2014, Č. j.: DOK/Vyst/Jeb/1839/2013 a Č. j.: DOK/Vyst/Jeb/1836/2013, v nichž daný správní orgán konstatoval, že dané územní rozhodnutí v části, která se vztahuje ke stavbě lyžařského vleku a snowtubingu na pozemcích p. č. 100/7, 100/12 a 100/3 (vlastník navrhovatel), a v části, která se vztahuje ke stavbám na pozemku p. č. 96/16 (vlastník O. S.), pozbylo platnosti, protože vlastník pozemků stavebnímu úřadu sdělil, že od zbytku záměru, ke kterému se dané územní rozhodnutí vztahuje, upouští, pak o s ohledem na shora uvedené si krajský soud dovoluje vyslovit významné pochybnosti o jejich zákonnosti a správnosti. Ostatně k podobným úvahám dospěl i Krajský úřad Královéhradeckého kraje, který sice daná osvědčení nezrušil, jak uváděl odpůrce ve svém vyjádření k návrhu, ale svůj negativní názor na jejich zákonnost ve svém rozhodnutí ze dne 15. 4. 2014, č.j. 3422/UP/2014/Sv (týkajícím se jiné právní věci navrhovatele v dané lokalitě), jasně vyjádřil.

Pokud tedy odpůrce při argumentaci a zařazení daných pozemků do funkční plochy OS.4 přihlédl k existenci daného územního rozhodnutí z roku 2005, navrhovatele bezpochyby zavazujícího (srovnej ustanovení § 73 odst. 2 správního řádu ve spojení ustanovením § 192 stavebního zákona), nepochybil.

Jak ovšem plyne z odůvodnění rozhodnutí odpůrce o námitce navrhovatele ze dne 14. 8. 2015 vznesené po veřejném projednání návrhu, nebyl to jediný důvod, o který odpůrce odůvodnění tohoto svého postupu opřel. Uvedl totiž dále, že zvolené funkční využití je plně v souladu s těmi částmi Změny č. 1 ÚP, které se věnují vyhodnocení jejich vlivů na životní prostředí, na tyto pasáže konkrétně odkázal. Poukázal na materiál vypracovaný v souvislosti s touto problematikou O. B. (tzv. SEA), z něhož přílehlavé pasáže týkající se dané lokality citoval. Konstatoval také relevantní části stanovisek Správy KRNP ze dne 22. 10. 2014, sp. zn. KRNP 06206/2014, a Krajského úřadu Královéhradeckého kraje, odboru životního prostředí a zemědělství, ze dne 23. 4. 2015, sp. zn. 10595/ZP/2013-Hy.

Následně se odpůrce v odůvodnění rozhodnutí o námitce věnoval odůvodnění, proč není možné vyhovět představě navrhovatele zařadit celou lokalitu pod funkční využití BI - bydlení individuální, na něž krajský soud v podrobnostech odkazuje.

Za této situace není důvodné ani tvrzení navrhovatele, že k zařazení předmětných pozemků do funkční plochy OS.4 – občanská vybavenost sportovního charakteru, lyžařské sjezdové tratě bez možnosti doprovodných staveb, došlo v rozporu požadavky stanovenými v § 3 odst. 2 písm. a), § 4 odst. 1, § 5 odst. 2 a § 20 odst. 1, 3 prováděcí vyhlášky. Předně jsou velmi diskutabilní tvrzení navrhovatele, že by stavba malého lyžařského vleku a snowtubingu byla v příkrém rozporu s požadavky a kritérii vymezenými ve shora citovaných ustanoveních prováděcí vyhlášky. Zařazením předmětných pozemků do dané funkční plochy ale především nedochází k tomu, že by odpůrce navrhovatele do stavby těchto zařízení „tlačil“. Odpůrce pouze respektoval existenci a platnost daného územního rozhodnutí. V odůvodnění rozhodnutí o námitce vznesené po veřejném projednání návrhu v souvislosti s tím odpůrce navrhovatele poučil, že je na něm, jak daný stavební závěr upraví za použití § 94 a § 118 stavebního zákona.

Z odůvodnění rozhodnutí o námitce, kterou vznesl navrhovatel po veřejném projednání návrhu Změny č. 1 ÚP, a z odůvodnění rozhodnutí o námitce, kterou vznesl po opakovaném veřejném projednání této změny, je dle krajského soudu také zřejmé, v čem odpůrce první z těchto námitek částečně vyhověl. Tedy dva pozemky navrhovatele byly zařazeny do zastavěného území.

Odpůrce tak dle krajského soudu přezkoumatelným a dostatečným způsobem objasnil, z jakých důvodů nepřistoupil na požadavek navrhovatele, aby předmětné pozemky byly zařazeny do funkční plochy BI – bydlení individuální. Stejným způsobem pak odůvodnil, proč byly předmětné pozemky zařazeny do funkční plochy OS.4 – občanská vybavenost sportovního charakteru, lyžařské sjezdové tratě bez možnosti doprovodných staveb.

Krajský soud tedy nemůže přisvědčit názoru navrhovatele, že by odůvodnění napadeného opatření obecné povahy týkající se zařazení předmětných pozemků do funkční plochy OS.4 a nezařazení do funkční plochy BI (přičemž znovu zdůrazňuje, že toto odůvodnění je nutné vnímat jako souhrn odůvodnění tohoto postupu obsaženého v textové části Změny č. 1 ÚP, odůvodnění rozhodnutí o námitkách navrhovatele vznesených po veřejném projednání návrhu této změny a odůvodnění rozhodnutí o námitkách navrhovatele vznesených po opakovaném veřejném projednání tohoto návrhu) bylo nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů, nebo že by z něj „čišela“ libovůle odpůrce či snaha po jakési odplatě, jak naznačoval navrhovatel.

Samozřejmě, lze si jistě představit, že by obsah odůvodnění výrokové části napadeného opatření obecné povahy (a to ať už odůvodnění obsažené přímo ve Změně č. 1 ÚP, tak zejména odůvodnění rozhodnutí o námitkách navrhovatele) mohl být ještě podrobnější. V posuzované věci by však dle názoru krajského soudu šel takový požadavek nad rámec kritérií vymezených nálezem Ústavního soudu ze dne 7. 5. 2013, sp. zn. III.ÚS 1669/11.

Ze shora uvedených důvodů tedy krajský soud neshledal žádnou z návrhových námitek důvodnou. Proto mu nezbylo, než návrh dle § 101d odst. 2 s. ř. s. zamítnout.

Obiter dictum si krajský soud ještě dovolí upozornit na závěry usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 13. 9. 2016, č. j. 5 As 194/2014-36, neboť některé z nich by teoreticky mohly být využitelné při řešení případných budoucích problémů spojených s dalším vývojem dané lokality. V něm se rozšířený senát Nejvyššího správního soudu zabýval otázkou, zda-li a jak se lze bránit nezákonnosti územního plánu, který již není možné pro uplynutí lhůty tří let od jeho účinnosti napadnout samostatným návrhem na jeho zrušení, v případě, kdy tato nezákonnost negativně zasáhne do rozhodnutí orgánu státní správy, které z takového nezákonného územního plánu vychází.

Z obsahu odůvodnění citovaného usnesení považuje krajský soud za vhodné ocitovat alespoň některé pasáže:

[14] Proto se rozšířený senát zabýval otázkou, zda je z hlediska ústavního akceptovatelné, že by se objektivně nezákonné opatření obecné povahy, které

nadále zasahuje podstatným způsobem do práv a povinností relativně širokého okruhu adresátů, uplynutím lhůty tří let od účinnosti opatření obecné povahy stalo nepřekročitelnou překážkou pro účinnou ochranu ústavních a zákonných práv jednotlivců.

[15] Je totiž zřejmé, že jakkoli opatření obecné povahy není právním předpisem (§ 171 správního řádu), jeho účinky se fakticky právnímu předpisu do značné míry přibližují. Některá opatření obecné povahy, typicky právě územní plány, totiž obsahují regulační úpravu týkající se konkrétního předmětu (zde nemovitostí na území obce), jejíž účinky působí neomezeně do budoucna (na dobu neurčitou), často pro období značně dlouhé. Jsou adresovány širokému okruhu obecně vymezených adresátů, který se v průběhu plynutí času může významně měnit. Územní plány jsou pořizovány typicky pro období až dvacet let, přičemž často jejich faktická doba platnosti takovou dobu životnosti dalece přesahuje (např. stávající územní plán města Brna je z roku 1994). Ačkoli stavební zákon předpokládá pravidelné vyhodnocování a změny územního plánu, jedná se o změny dílčí a podstatná část regulace obsažené v územním plánu přetrvává i nadále. Regulativy obsažené v územním plánu (popř. v jiném opatření obecné povahy) přitom mohou velmi intenzivním způsobem zasahovat zejména do vlastnických práv vlastníků nemovitostí, a to i po uplynutí tříleté lhůty pro podání návrhu na zrušení opatření obecné povahy. V mnoha případech navíc mohou důvody nezákonnosti určité části opatření obecné povahy vyjít najevo až po uplynutí této lhůty, právě v souvislosti s individuálním správním aktem, kterým je regulace obsažená v opatření obecné povahy v konkrétním případě aplikována.

.....

[20] Soudní řád správní v dílu 7 hlavy II, který je věnován řízení o zrušení opatření obecné povahy, rozlišuje dva typy návrhu na zrušení opatření obecné povahy nebo jeho části. Prvním typem návrhu je návrh na „abstraktní“ kontrolu, kterým se může domáhat zrušení opatření obecné povahy každý, kdo tvrdí, že byl opatřením obecné povahy zkrácen na svých právech. Druhým typem návrhu je pak návrh na „incidenční“ kontrolu zákonnosti opatření obecné povahy podle § 101a odst. 1 věty druhé s. ř. s., podle něž pokud je [navrhovatel] podle zákona současně oprávněn ve věci, ve které bylo opatření [zákon nesprávně uvádí „opatřením“, pozn. rozšířeného senátu] obecné povahy užito, podat ve správním soudnictví žalobu nebo jiný návrh, může navrhnout zrušení opatření obecné povahy jen společně s takovým návrhem.

[21] Soudní řád správní zároveň upravuje pro každý z obou uvedených typů návrhu na zrušení opatření obecné povahy samostatnou lhůtu pro jejich podání. Pro návrh „abstraktní“ se použije bezesporu tříletá lhůta od účinnosti opatření obecné povahy stanovená v § 101b odst. 1 s. ř. s. Pro návrh „incidenční“ pak platí dle § 101a odst. 1 věty druhé na konci s. ř. s. pravidlo, že návrh na zrušení opatření obecné povahy je možno podat jen společně se žalobou proti individuálnímu správnímu aktu, ve kterém bylo opatření obecné povahy použito, tzn. takovýto návrh na zrušení opatření obecné povahy nebo jeho části platí lhůta pro podání žaloby směřující proti aplikujícímu individuálnímu správnímu aktu.

.....

[24] Vyloučení možnosti soudního přezkumu zákonnosti aplikovaného opatření obecné povahy po uplynutí tříleté lhůty by nepochybně v souladu s tímto smyslem a

účelem právní úpravy nebylo. Taková interpretace by byla zároveň v rozporu s argumentací systematickou, pokud by bylo dovozováno, že regulace obsažená v podzákonných předpisech či dokonce v zákonech by v soudním řízení o žalobě proti jí aplikujícímu individuálnímu správnímu aktu byla možná, zatímco případně nezákonná regulace obsažená v opatření obecné povahy by byla již nedotknutelná a nepřezkoumatelná.

.....

[30] Rozšířený senát proto na základě výše uvedených úvah uzavřel, že soudní řád správní rozlišuje dva typy návrhu na zrušení opatření obecné povahy nebo jeho části. Prvním typem návrhu je návrh na soudní přezkum opatření obecné povahy, který může podat každý, kdo tvrdí, že byl na svých právech opatřením obecné povahy zkrácen, a to ve lhůtě stanovené v § 101b odst. 1 s. ř. s. Druhým typem je návrh na incidenční přezkum opatření obecné povahy dle § 101a odst. 1 věty druhé s. ř. s., který je oprávněn podat jen ten, kdo je současně oprávněn podat ve správním soudnictví žalobu nebo jiný návrh ve věci, ve které bylo opatření obecné povahy užito; tento návrh je třeba podat společně se žalobou proti rozhodnutí, nečinnosti nebo zásahu, tj. ve lhůtě pro společně podávanou žalobu, a to bez ohledu na lhůtu uvedenou v § 101b odst. 1 s. ř. s.

V. Náklady řízení

Výrok o nákladech řízení se opírá o ustanovení § 60 odst. 1 s. ř. s. Dle něj má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Ve věci měl úspěch odpůrce, který uplatnění nákladů řízení (spočívajících zejména v nákladech zastoupení advokátem) ve vyjádření k návrhu avizoval.

V souvislosti s touto problematikou ale krajský soud nepřehlédl existenci usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 3. 2015, č. j. 7 Afs 11/2014-47. Dle jeho závěru náhradu nákladů řízení spojených s účastí pracovníků správního orgánu u jednání správního soudu soud dle § 60 odst. 7 s. ř. s. procesně úspěšnému správnímu orgánu zásadně nepřiznává. V odstavci 29 citovaného usnesení pak Nejvyšší správní soud vymezil ty situace, kdy žalované správní orgány mají právo na náhradu účelně vynaložených nákladů, pokud přesahují jejich běžnou úřední činnost. Příkladem může být dle Nejvyššího správního soudu právě řízení o návrhu na zrušení opatření obecné povahy, např. územního plánu, vydaného malou obcí, která nedisponuje odborným personálem, kdy odbornou agendu spojenou s pořízením územního plánu zákon svěřuje pořizovateli.

V daném případě odpůrce má statut města, jeho úřad vykonává agendu stavebního úřadu, odpůrce byl pořizovatelem územního plánu. Za této situace nepovažuje krajský soud za odůvodněné, pokud se odpůrce v řízení nechal zastupovat advokátem, tedy náklady s tím spojené nepovažuje za náklady účelně vynaložené, na jejichž náhradu má odpůrce právo. Proto rozhodl, jak je uvedeno ve výroku III. tohoto rozsudku.

Poučení:

Toto rozhodnutí nabývá právní moci dnem doručení účastníkům (§ 54 odst. 5 s. ř. s.)

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Hradci Králové dne 14. října 2016

JUDr. Jan Rutsch v. r.
předseda senátu